

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "כי תשא"

כאשר האדם נותן צדקה הוא בעצם עושה פדיון לנפשו. הצדקה תציל אותו מכל פגע רע. ודבר יפה ראינו, שהמילה "שקל" היא גימטריה "נפש" שהשקלים שהאדם נותן פודים את נפשו ומצילים אותו מכל רע. ולא סתם אומרים צדקה תציל ממוות. אם נסתכל על מחצית השקל המילה "מחצית" האות הראשונה מ', האות האחרונה ת' ביחד מקבלים את המילה "מת" והאותיות הפנימיות יותר, האות השניה היא האות ח' והאות הלפני אחרונה היא י ביחד מקבלים את המילה "חי" ובאמצע נשארה האות צ' בודדה ולבדה. צ' מלשון צדקה. הכל תלוי בצדקה שהאדם עושה.

"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט" אפשר להסביר זאת כך, שאדם שהוא עשיר שלא יחשוב שאם לא יתן צדקה הכסף שלו רק יגדל, והדל לא יחשוב שאם יתן לא ישאר לו כסף, אלא ההפך הוא הנכון, העשיר הנותן צדקה לא יחסר לו כלום וגם העני לא יתמעטו נכסיו. ואפשר לקרוא את המילה "ונתנו" גם מימין לשמאל וגם משמאל לימין, לומר לך שמי שנותן צדקה ה' עוזר לו וכמו שאתה נותן כך גם אתה מקבל. וגם בחיים עצמם, אדם עושה מעשה טוב, הטוב חוזר אליו בחזרה. ונחזק את העניין במעשה על הבן איש חי, רבי יוסף חיים זצוק"ל.

אל פתח בית הדין היהודי של בגדד הגיעו שני אנשים שונים. האחד היה יהודי ואילו השני נראה גוי מקומי והיה לבוש בלבוש ערבי. יושבי בית הדין היו מופתעים לשמוע שהשניים הגיעו לדין תורה ועוד יותר הופתעו שהגוי, הוא בעצם התובע. "היה לנו עסק בשותפות" אמר הגוי, "והשותף היהודי רימה אותי וגנב את כספיי". הבן איש חי היה השופט בבית הדין והתפלא שהגוי בעצם בא לבית דין של תורה, וששאל את הגוי מדוע הגיע לפה ולא לבית דין של השופט העראקי, ענה לו הגוי שהשופט העראקי האמין ליהודי וזיכה את היהודי אך הוא בוודאות יודע שנעשה לו עוול והיהודי הוא הגנב. "אני יודע שכאן הוא לא ישקר שהרי אתה הרב קדוש והוא לא ישקר בפניך". הבן איש חי הרים את עיניו הקדושות אל עבר היהודי, ושאל אותו "האם גנבת לשותף הגוי את כספו?" היהודי ניסה לשקר ולהישבע שלא, בדיוק כפי שעשה בכל בתי המשפט הערבים, אך כאשר בא לשקר ולהישבע, הוא לפתע השתתק ולא הצליח להוציא מילת שקר מפיו, הבן איש חי שאל שוב "האם הגוי צודק האם אתה זה שגנבת?" האיש שלא יכל לשקר בפניו של הבן איש חי ענה "כן אני גנבתי". "ומדוע שיקרת בבית המשפט של הערבים?" שאל הבן איש חי. ענה לו היהודי "מפני שהיו שולחים אותי לצינוק לכמה שנים לכן שיקרתי". הבן איש חי ביקש מהיהודי שישלם לגוי בחזרה את כספו אך היהודי אמר לבן איש חי שאין לו את הסכום כרגע. הגוי מצד אחד שמח שהאמת יצאה לאור, אך מצד שני התעקש לקבל את כספו במידי. אמר הבן איש חי לעבר הגוי "אני אשלם לך את הכסף המגיע לך וכאשר ליהודי יהיה כסף הוא ישלם לי". (הבן איש חי רצה למנוע חילול ה' שלא יתחלל שם ה' ברבים). ולכן שילם לגוי את כספו מכיסו ופטר את שניהם לשלום. "אכן יש הבדל גדול בין הרבנים לבין הדיינים הגויים" אמר לעצמו הגוי בליבו והלך לדרכו.

שנים חלפו, ובשנת תרכ"ט החליט הבן איש חי לעלות לארץ ישראל כדי להתפלל בקברי האבות אברהם יצחק ויעקב ולהיפגש עם הרבנים הגדולים שהיו באותו הדור. הדרך לארץ ישראל היתה כרוכה בסיכונים דרך המדבר. היו חיות רעות, שודדים שהיו מתנפלים על האנשים וגונבים את כספם, ולכן החליט הבן איש חי לחכות לשיירה שיוצאת לכיוון ארץ ישראל ולעבור איתם את הדרך הארוכה במקום ללכת לבד. הבן איש חי החל את המסע לארץ ישראל דרך המדבר עם השיירה. אך הבעיה היחידה היתה כאשר הגיעו ליום השבת, השבת עמדה להיכנס והבן איש חי אמר למנהיג השיירה שהוא רוצה לעצור ומוכן לשלם לו סכום ענק אם יעצור את כל השיירה ביחד. הבדואי כמוכן לא הסכים תמורת שום סכום לעצור, והבן איש חי נאלץ להיפרד מהשיירה ולרדת מהגמל. הוא החל להתכונן לשבת ולתפילות. הבדואי והשיירה המשיכו בדרכם. כעבור כמה דק' חשב לעצמו הבדואי "מעניין מה יקרה לאותו יהודי שעצר רק בגלל השבת" הסקרנות של הבדואי גברה מאוד, הוא עצר את השיירה וביקש מהם להמתין לו. הבדואי הלך בשקט והסתתר בצד, הוא רצה לראות איך השודדים או החיות הרעות פוגעים ביהודי שעצר לבדו ולא המשיך איתם מפני השבת. הבדואי הבחין באוהל שהבן איש חי הקים ובנרות השבת שבקעו מהאוהל. הבן איש חי היה כבר בסעודת השבת כאשר הספר פתוח והוא שר שירי שבת. לפתע הבחין הבדואי בחמש דמויות מתקרבות, כאשר התקרבו הדמויות הבין הבדואי שאלה השודדים, פחד ורעדה החלו בקרבו של הבדואי, השודדים שהתקרבו שמו לב לאוהל של הבן איש חי, ובאו לכיוונו. השודדים כבר שלפו את החרבות כדי לרצוח את אותו אחד שהעז לעבור במדבר ועוד להקים אוהל. השודדים הגיעו לפתח האוהל, ראש השודדים הציץ פנימה לראות את ה"טרף" אך להפתעת הבדואי, ראש השודדים הסתובב בבהלה, פחד אחז בו והוא החל לרוץ ולברוח כאשר שאר השודדים רצים אחריו גם כן מבוהלים. האיש הבדואי שלא האמין למראה עיניו הלך לאוהל של הבן איש חי וסיפר לו על מה שראה. כאשר השודדים התרחקו מהמקום, שאלו את ראש השודדים מדוע כך ברח מבהלה ולא שחט את אותו יהודי. ענה להם ראש השודדים "לפני שנים רבות לקחתי את שותפי היהודי לבית משפט רבני, לאחר ששיקר בבית המשפט בבגדד וידעתי שרק הרב של היהודים יצליח להוכיח שהוא משקר לכן החלטתי ללכת לרב הקדוש הבן איש חי שישפוט בינינו. אותו רב גילה את האמת וזיכה אותי במשפט וחייב את היהודי לשלם לי. אך ליהודי לא היה את הסכום ולכן אותו רב (הבן איש חי) הוציא מכיסו את כל התשלום המגיע לי. אותו הרב ששילם מכיסו הפרטי והציל אותי מחרפת רעב הוא הרב שישב באוהל. איך אוכל לפגוע ביהודי קדוש כזה שהציל אותי מחרפת רעב?" אכן סיפור מדהים..

אנו רואים שהמעשה הטוב שאתה עושה יזכר לך לעד ולעולמי עולמים ובבוא הזמן תגיע הישועה בזכות המעשה הזה. וגם רואים מהי כוחה של מסירות נפש על השבת הקדושה. וכאשר האדם עושה מסירות נפש ה' שומר אותו מכל צרה.

ועל השבת, ידוע שלכל יום יש את הזוג שלו, יום ראשון עם שני, שלישי עם רביעי, חמישי עם שישי. רק לשבת אין זוג, אמר לה הקדוש ברוך הוא עם ישראל הוא יהיה הזוג שלך. ולכן השבת היא אות לעם ישראל כפי שנאמר בפרשת השבוע "כי תשא" "ביני וביני בני ישראל אות היא לעולם". וגם אותיות שבת האותיות שמגיעות לפניהם הם אותיות ראש. כלומר אדם שרוצה שראשו יהיה מוגן ממחשבות רעות ודאגות ועצבות אז ישמור את השבת בצורה

מושלמת והשבת תשמור עליו. ובשבת יש את מקור הברכה, כפי שאנו אומרים בקבלת השבת "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". השבת היא מקור לכל השפע וההצלחה שיש לאדם. וכדי לחזק את העניין, אפשר לספר מעשה יפה.

היה כפר של אנשים ובכפר הזה היו שואבים מים מהבאר. קשה מאוד היה להביא מים שכן המרחק מהכפר לבאר היה גדול. יום אחד, היו כמה אנשים מהכפר שנסעו לעיר הגדולה. וכאשר הגיעו לעיר הגדולה ראו אדם שפותח ברז ושותה מים מהברז בקלות ובמהירות. הם לא האמינו למראה עיניהם, הם הלכו לשאוב מים מהבאר, הגב היה כואב להם בכל פעם שהיו סוחבים את הדליי מים, ואותו אדם פשוט היה פותח את הברז ושותה להנאתו בקלות ובלי טרחה. הם שאלו את האדם כיצד הוא עושה זאת והוא הבחין שהם כפריים ולא ראו מעולם מה זה ברז. הוא הסביר להם שמהברז יוצאים המים ואין צורך ללכת לשאוב מים מהבאר. הם שמחו שמחה גדולה, קנו מספר ברזים כמספר המשפחות שיש בכפר והלכו מהר לספר לכולם על ההמצאה החדשה מהעיר הגדולה. הברזים הותקנו בכל בית ועכשיו היה נותר להם רק לפתוח את הברז ולשתות מים להנאתם. אבל כאשר פתחו את הברז, הם התאכזבו לגלות שהברזים מקולקלים. אין מים. מהר כולם הלכו לאותו אחד שמכר להם את הברזים והחלו לצעוק עליו ולהאשים אותו כי רימה עליהם. אותו אדם לא הבין מדוע לכולם לא יוצא מים מהברז, הוא הלך לכפר לראות במה מדובר, וכאשר ראה במה מדובר צחק ואמר "שוטים שכמוכם, וכי אינכם יודעים שהברז צריך להיות מחובר למקור מים על מנת שיצא לכם מהברז מים? הברז לא יכול להיות מנותק מהמים, אחרת לא יצא כלום. והנמשל מובן לכולנו, כך גם בחיים עצמם. כאשר אדם רוצה שפע מלמעלה מבורא עולם, הוא צריך להיות מחובר למקור, להיות מחובר לתורה הקדושה, לשבת קודש שהיא מקור הברכה, להיות מחובר לה', כאשר מחוברים לה' לא דואגים מכלום..

בית המקדש השני נחרב על שנאת חינום, ודור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו. יש מעשה אדיר בעל מוסר גדול ביותר, הלוואי ונזכה כולנו ללמוד ממנו.

שני אחים חיו בשותפות והיו אוהבים אחד את השני בלב ובנפש ואף התגוררו בית מול בית. יום אחד עבר ביניהם חתול שחור, והיצר הרע נכנס ביניהם והתפתחה ביניהם מריבה ושנאה גדולה. המצב החמיר עד שיום אחד החליט האח הגדול לעשות תעלת מים בין הבתים וכך להפריד ביניהם בעזרת תעלת המים. "מעתי לא יוכל אחי הקטן להתקרב אלי" אמר בליבו האח הגדול. כאשר ראה זאת האח הקטן החל לכעוס ומיד הלך לחפש נגר שיבנה לו חומה מעץ, גבוהה ככל האפשר על מנת שלא יוכל לראות את אחיו הגדול. "תבנה לי חומה גבוהה מאוד אני לא מעוניין לראות יותר את הבית שממול." אמר האח הקטן לנגר. הנגר שאל מי גר בבית ממול, והאח הקטן סיפר לו על התעלת מים שאחיו הגדול עשה על מנת שלא יוכלו להתקרב אחד לשני. הנגר הבין את הדברים ואמר לו שהוא יעשה את זה מהר ככל האפשר. "תחזור בערב, ואתה תהיה מופתע ושמח על העבודה שאעשה לך". האח הקטן שמח והלך לדרכו. כשחזר האח הקטן בערב הוא לא האמין למראה עיניו... במקום חומה מעץ הוא רואה גשר מעץ העובר מעל תעלת המים הענקית, ומהעבר השני של הגשר יושב האח הגדול ומעיניו זולגות דמעות. האח הגדול רץ לאחיו הקטן ואמר "אני בניתי תעלה להתרחק ממך ואתה בנית גשר להתגבר על כך ולהתקרב אליי, אני מתבייש ומבקש סליחה". הם חיפשו לנגר להודות לו על העבודה ולשלם לו את הכסף המגיע לו, אך הם לא מצאו אותו..

"וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו.. " בני ישראל לא יכלו להסתכל למשה רבנו על הפנים בגלל האור שיצא ממנו, ומהיכן היה עליו אור כזה גדול? מפרשים שזה הדיו שנשאר מהתורה שכתב משה רבנו שירד מהמרום, ונקשה קושיה, כיצד נשאר דיו? הרי ה' יודע כל דבר ויודע כמה דיו צריך בשביל התורה, אז איך נשאר דיו? אלא, בפרשת ויקרא כתוב א' זעירה, כי משה רבנו מתוך ענווה לא רצה שיהיה כתוב ויקרא אלא ויקר בלי א' כאילו זה במקרה – כמו שהיה עם בלעם. אך ה' לא הסכים לכך ועשה פשרה עם הצדיק, שיהיה כתוב א' זעירה, ולכן בזכות הענווה של משה רבנו נשאר קצת דיו מה א' הזאת. והדיו הזה ניתץ על פניו של משה רבנו וזה האור של התורה שקרן מפני משה רבנו.

"זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם..." משה רבנו מבקש מה' שיסלח לעם ישראל על חטא העגל והוא אומר זכור לאברהם – "אם עברו על עשרת הדיברות אז כנגדם התנסה ועמד אברהם אבינו בעשרה ניסיונות ועדיין לא קיבל שכרו. אם הם נענשים בשרפה – זכור לאברהם שמסר עצמו לכבשן האש. אם הם נענשים בהריגה – זכור ליצחק שנעקד על המזבח. אם הם נענשים בגלות – זכור ליעקב שגלה וברח לחרן. ואם הם לא ניצלים בזכותם אז איך אתה ה' אומר לי "ואעשך לגוי גדול?" הרי אם כסא של 3 רגלים (אברהם יצחק ויעקב) לא עומד לפניך בשעת כעסך ולא מחזיק מעמד אז קל וחומר כיסא של רגל אחת (משה רבנו) לא יחזיק מעמד בשעת כעסך.

ועוד פירוש שניתן לפרש, העגל נעשה בשש שעות, שש שעות חטא, ויש דין בטל ב 60, אם נעשה 6 שעות כפול 60 זה יוצא 360. היכן יש 360 שעות שמבטלות ומכפרות על חטא העגל שיהיה בטל ב 60? אם נסתכל היטב – 360 שעות לחלק ל 24 שעות (יממה) נקבל 15 ימים. שלושת הרגלים שהם כנגד האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב הם 15 ימים. 7 ימי סוכות, 7 ימי פסח ויום אחד של שבועות.

"לחם לא אכל ומים לא שתה.." וכי לא ברור לנו שמשה רבנו למעלה בשמיים לא אכל ולא שתה, הרי ברור לנו שאין שם אוכל ושתייה, אז מדוע זה נכתב? לומר לך, משה רבנו כאב לו על הברכות שפספס, שכל ברכה וברכה שאדם מברך לפני שמכניס דבר לפיו יש לה ערך שאם היינו יודעים את הערך של כל ברכה היינו מברכים לאט במתינות בקול רם כדי לזכות עוד אנשים. וגדול העונה אמן מהמברך.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב הקדוש אומר:

"הימים היפים ביותר בחיי היו אותם ימים שבהם שימשתי ריש דוכנא ולימדתי ילדים א' ב' "

שבת שלום ומבורך